

ΔΙΣΚΟΣ ΦΑΙΣΤΟΥ - ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΕΠΕΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ουδέποτε' ἐθεώρησα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἦσαν πέπρονες - κατὰ ῥῆσιν Ὀμήρου - ὥστε νὰ μεταχειρίζονται διὰ τὸν γραπτὸν λόγον τῆς δίας Ὀλυμπιακῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μόνον τὰς συλλαβάς. Διὰ νὰ ἔχῃς καὶ διὰ νὰ χρησιμοποιῆς συλλαβάς πρωτίστως πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ νὰ γνωρίζῃς τοὺς φθόγγους· ἄρα ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς συλλαβογραφῆς; Ἀλλ' ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐκείνην ἐποχὴν, δὲν εἶχον ἐπινοηθῆ οἱ ὀμηρικοὶ χαρακτήρες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου τῆς δίας ἑλληνικῆς γλώσσης, οἱ Ἕλληνες εἶχον ἄρτιον καὶ καθαρὸν προφορικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἀνέπτυσον καὶ ἐφθέγγοντο μὲ τὴν βοήθειαν τῆς γραφῆς, ἢ ὅποια ἀντὶ τῶν ὀμηρικῶν χαρακτήρων εἶχεν εἰκονοσήματα· ἐξ αὐτῶν τῶν σημάτων (χαρακτήρων) ἢ φωνητικῆ ἀξία ἐκάστου ἦτο ὁ α' φθόγγος.

Ἐπὶ παραδείγματι, πῶς λοιπὸν εἰς τὴν λεγομένην Γ. Γ. Α. καὶ τὴν Γ. Γ. Β. (κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε ταυτόσημοι) ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀρχαιότερον ἀπὸ αὐτῶν, τὸν δίσκον τῆς Φαιστοῦ, παριστάνονται ἀπεικονιζόμενα τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα «γλαῦξ» ἀλλὰ καὶ «βλάξ» καὶ πῶς τὸ ἀπαρέμφατον «σπεῖν» τοῦ ἀορίστου τοῦ ῥήματος ἔπω; ὑπάρχει δηλαδὴ τινα συλλαβὴ ποὺ νὰ γράφῃ αὐτοὺς τοὺς ἤχους;

Οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ ἐρευνῆται τῷ 1908 ὅταν ἀνεκάλυψαν εἰς τὴν Φαιστον τῆς Κρήτης τὸν τυπογραφημένον πῆλινον δίσκον εὐθύς ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ δίσκος ἦτο συλλαβογραφημένος, ἐπειδὴ ἐμέτρησαν 45 διαφορετικὰ σήματα.

Ἐχοντες κατὰ νοῦν τὰ **24 γράμματα** τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, μέχρι τὰ **45** τοὺς περίσσευψαν τὰ **21 γράμματα**, ἄρα ὅπωςδήποτε ὁ δίσκος ἦτο τυπωμένος μὲ συλλαβάς, εἶπον τότε αὐτοί. ... Ἐκτοτε οἱ πάντες τοὺς ἀκολουθοῦν ὅπως οἱ ὄϊες. Καὶ ὅμως ὁ δίσκος εἶνε τυπωμένος κατὰ 97,8% μὲ **φθόγγους** καὶ **διφθόγγους** καὶ κατὰ 2,2% μὲ **μίαν** μόνην **συλλαβὴν** (ἀξ-ίνη) ὡς συντομογραφίαν· ὑπάρχουν ὅμως **6 ἀμφισήματα** μὴ στερεότυπα, πότε εἶνε φθόγγοι καὶ πότε εἶνε συλλαβαί.

Δήλα δὴ: τὰ **45** διαφορετικὰ **σήματα** τοῦ **δίσκου** τῆς **Φαιστοῦ** ἔχουν ὡς ἐξῆς:

α	24 σήματα ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τοὺς χαρακτήρας τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.
β	13 διπλᾶ σήματα ἀντιστοιχοῦντα εἰς χαρακτήρας τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.
γ	6 σήματα ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τοὺς 8 διφθόγγους, ἐκτὸς τῶν δύο: [αυ - ηυ].
δ	1 σῆμα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν καταχρηστικὸν δίφθογγον [η] ἐκτὸς τοῦ [ω].
ε	1 σῆμα μὲ συλλαβικὴν - συντομογραφικὴν ἀξίαν: [ἀξ] -ίνη.

Ἐκ τῶν **45** σημάτων τὰ **6** εἶνε ἀμφισήματα, δηλαδὴ ἔχουν **καὶ συλλαβικὴν ἀξίαν**, ἦτοι: **ἀγ**-κὼν, **ἄγ**-νος, **ἄσ**-ταχς, **ἄφ**-αλος, **να**-ὺς καὶ (**νη**-ὺς), **ψα**-λιδόστομος.

Ακόμη θεώρησαν και επέβαλον την ανάγνωσιν του **δίσκου Φαιστοῦ** ἀπὸ τὴν περιφέρειαν πρὸς τὸ κέντρον... Φεῦ ὅμως, ἅπαντες ἔπεσον εἰς τὴν μελανὴν ὀπὴν τοῦ Ἐρέβου τῆς ἀγνωσίας· ἂν ὅμως, ὅπως τότε καὶ τώρα, τις πλάσῃ μὲ τὰς χεῖρας μαλακὸν πηλὸν καὶ τὸν ἀπλώσῃ κύκλῳ ἐπὶ σανίδος, τὸ κείμενον ποῦ θὰ γράψῃ σπειροειδῶς πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ κέντρον διότι ὁ γραφεὺς γνωρίζει τὴν ἀρχὴν, δὲν γνωρίζει ὅμως ἐπ' ἀκριβῶς τὸ τέρας τοῦ χώρου. Ἄρα κινούμενος πρὸς τὴν περιφέρειαν - ὅταν τερματίσῃ τὸ ἔργον - θὰ κόψῃ κυκλικῶς τὸν ἐπιπλέοντα πηλὸν ἢ θὰ προσθέσῃ, ἂν δὲν ἔχει ἀκόμη ἀποσῶσιν τὴν γραφὴν.

Αὐτὰ τὰ δύο λάθη, ἡ συλλαβογραφὴ καὶ ἡ ἐκ τῆς περιφερείας ἀνάγνωσις τοῦ δίσκου, ἦσαν ἡ πνευματικὴ τροχοπέδη τῶν λεγομένων « ἐπιστημόνων » περὶ τῶν γραφῶν καὶ γλωσσῶν, οἵτινες αὐτο - ἐεργμένοι εἰς τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν καὶ εἰς τὴν σημιτικὴν « μάνδραν » ἐρευνοῦν διὰ κλάδους γλωσσῶν εἰς τὰς « ῥίζας » τοῦ λεγομένου γλωσσολογικοῦ δένδρου κρεμασμένοι ἀνάποδα.

Τὰ δὲ συμπεράσματα εἶνε ἀνθελληνικά, ἀποτρόπαια, παραπλανητικά, ψευδῆ καὶ ἀντιεπιστημονικά· διδάσκονται ὅμως ἀπὸ τὰ λεγόμενα « πανεπιστήμια » καὶ ἀπὸ ἱστοσελίδας τοῦ διαδικτύου, τὸ ὅποιον ἄλλοι κατήντησαν κοπροφόρον.

Συνεπῶς τὰ περὶ ἀποκωδικοποιήσεως τοῦ δίσκου τῆς Φαιστοῦ καὶ τὰ περὶ τῶν πινακίδων τῆς Γ. Γ. Β. ἐκ τῶν βαρβαροφώνων ἐρευνητῶν, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν διότι αὐτοί, μὴ γινώσκοντες τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ μάλιστα τῆς πρωταρχικῆς τῆς μορφῆς, δηλαδὴ τῆς ὀμηρικῆς, ἐπεχείρησαν διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ γλωσσικοῦ « ἐργαλείου » ὡς εἶνε ἡ λεγομένη λατινικὴ, ἀγγλική, γαλλικὴ γλώσσα κ. ο. κ. νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν ἀρχέγονον γραφὴν τῆς δίας Ὀλυμπιακῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

Δῆλα δὲ ἐκεῖνοι μὲ τὸ τσεκουριὸς ὡς ἐργαλεῖον, ἔκαμον ἐργασίας ἀναλύσεως καὶ ἀνασυνθέσεως εἰς τὸ ἀντικείμενον « ὠρολόγιον » τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν τῶν Ὀλυμπίων θεῶν· τοῦλάχιστον τοῦτον ἐστὶν ὕβρις πρὸς τὸν θεῖον Νόον.

Διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους: α) συλλαβογραφὴ, β) ἀνάγνωσις ἀπὸ τὴν περιφέρειαν, γ) ἀγνωσία τῆς ὀμηρικῆς διαλέκτου, δ) χρῆσις τῆς λατινικῆς, ἢ καὶ τῆς ἀγγλικῆς λεγομένης γλώσσης, συνεχῶς οἱ ἐπίστορες αὐτογελοιοποιοῦνται ὠρισμένοι ὅμως τόσο πολὺ, διότι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ γραφὴ καὶ ἡ γλώσσα, ἐπὶ τοῦ δίσκου τῆς Φαιστοῦ, δὲν εἶνε ἑλληνικὴ. Πῶς ὅμως ἐκεῖνοι ἔφθασαν εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, ἀφ' οὗ οὐδὲ ὅπως ἀπεκρυπτογάφησαν τὰς πληροφορίας τοῦ δίσκου τῆς Φαιστοῦ; καὶ ἂν ἡ γλώσσα δὲν εἶναι ἡ ἑλληνικὴ, τότε ποίων βαρβάρων εἶναι; Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (3.157 π.Χ.) ποῦ ὀρίζω τὸν δίσκον τῆς Φαιστοῦ ἄλλη γλώσσα δὲν ὑπῆρχε, πλὴν βεβαίως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, οἱ βάρβαροι ἦσαν ἄγλωσσοι ἔχοντες ὀλίγας λέξεις ἢ ἴσως κραυγὰς, ἴσα - ἴσα πρὸς συνενόησιν.

Ἐγγραφον ἐν Πεύκῃ Ἀττικῆς, Σεπτεμβρίου φθίνοντος τοῦ 2024.

Α΄ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΡΩΠΗΣ ΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΙΩΝΑ

Αφ' ὧ ν' οὐ οἶη | ἀφ' οὗ ἄω | ἅμα αἰθ' | ὧ ἀφ' γῆς | ἐμ' οὐ ἀφ' | ἀφ' ὧ ἀφ' | ἅμ' ἀφ' | ν' οὐ οἶς

..... ἔπεται τὸ ὑπόλοιπον κείμενον τῆς ἀποδόσεως, ἡ δὲ περιγραφή ἔχει ὡς ἑξῆς:

Γράφει ἡ Εὐρώπη πρὸς τὸν Ἀστερίωνα τὸν ἐγκαταλειφθέντα σύζυγόν της εἰς τὴν Φαιστόν, ὅτι τώρα εὐρίσκεται μακρὰν αὐτοῦ καὶ δὲν εἶνε μόνη της, μακρὰν αὐτοῦ κοιμᾶται, συγχρόνως φλέγεται ἐρωτικῶς καὶ ὅτι εὐρίσκεται μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα της, συνάμα εἶνε μὲ τοὺς οἰκίους τοῦ νέου ἀνδρὸς αὐτῆς· καὶ ἵνα ἡ ἰδία καὶ ὁ πρόωγος σύζυγός της νὰ τὸ ἐμπεδώσουν τὸ ἐπαναλαμβάνει, ὅτι ἀληθῶς εὐρίσκεται μακρὰν τῆς γῆς (διότι ἡ γυνὴ μᾶλλον ὑπέστη βίαν ἐξ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἶνε ἀπίστευτον, διαφυγοῦσα ἐκ τοῦ ψυχοπαθοῦς ἀνδρὸς αὐτῆς).

Ἀληθῶς τώρα εἶνε μακρὰν τῆς πατρίδος γῆς καὶ τοῦ γράφει (ἴσως ἐκ Θηβῶν) ὅτι θὰ ἦνε μακρὰν του ἕως νὰ παραφρονήσῃ· ἐθέλουσα ἵνα τὸν ἀποτρελλάνῃ τοῦ γράφει ὅτι κοιμᾶται ἀγκαλιαστά, ἀληθῶς νὰ θλίβεσαι καὶ ἂν ἀναπνέης καλῶς μάλιστα, ὅμως, τοῦλάχιστον μὴ κατακαίεις τὰ πάντα (ἐκείνη ἔλαβεν ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν παράφρονα Ἀστερίωνα ἡ ὁποία δὲν διεσώσεται, ἐντὸς αὐτῆς μᾶλλον ὁ Ἀστερίων τὴν ἀπέιλησεν, ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ θὰ κάψει τὰ ἀνάκτορα)· ἐκείνη τοῦ γράφει νὰ μὴ ἄγχεται δι' αὐτὴν καὶ τοῦ ὑπενθυμίζει τὸν λόγον τῆς φυγῆς μετὰ τοῦ υἱοῦ (Ραδαμάνθυος), τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ, ὅτι ἐσὺ νὰ καταπιέσης ἐπιθυμίεις, (ἴσως ἐρωτικῶς) τὸν υἱόν της· ἡ δὲ κατάρα τῆς Εὐρώπης: « Νὰ ἔχῃς ἀποκαυθῆ ». Ὁ δὲ Ἀστερίων ἔπειτα πυρπόλησε τ' ἀνάκτορα καὶ τὴν **Φαιστόν**, τῷ (3157 π.Χ.).

Β΄ ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Πύξ|εἶν|ἐρασσαι|πύξ|ἀψ|οὐ|εἶναι|ἄτη|ψαλαμᾶ|σμῆκσαι|τῆ|αἰ|εἰώ|μουναξ|σὺ|τῆ|αἰ|οὐκ
ἐρασσαι

Ἐπεται τὸ ὑπόλοιπον κείμενον τῆς ἀποδόσεως, ἡ δὲ περιγραφή ἔχει ὡς:

Πάλι ἔχῃς ἐρωτευθῆ, πύξ (πολὺ δυνατά), καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἄτη, (φρενοβλάβεια, παραφροσύνη, ἁμαρτία), δι' ἐγγίγματος τὰ δάκρυα νὰ καθαρίσης, καὶ οὕτως νὰ μὴν ἀφίνεται, ὄντως ἐσὺ μοναχός (διότι ἡ σύζυγος τὸν ἐγκατέλειψεν, ἔχουσα καὶ τὸν μικρὸν υἱόν). Ἄν οὕτως ἀφίνεσαι, μοναχός ἐσύ, δὲν ἔχεις ἐρωτευθῆ (λέγει μὲ εἰρωνείαν, ἂν ἴσως κάπου ἐσὺ διαβάς, (πορευθεὶς δι' ἀναζήτησιν τῆς γυναικός) ἀληθῶς εἶθε ν' ἀποκαίεσαι, εἰδ' ἄλλως θὰ ἀνάψεις τὴν ἄτην (ἢ παραφροσύνην, ἔνεκα τοῦ βιαίου χαρακτήρος, καὶ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιθυμιῶν) εἰς τὰς ὑπηρετίας ἐντὸς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Φαιστοῦ ἤδη βασιλεύοντος τοῦ Φοίνικος τῷ (3157 π.Χ.) Μὴ τολμήσης νὰ φθάσῃς ἐνταῦθα (εἰς Θήβας ὅπου τερμάτισεν τὴν ἀναζήτησιν ὁ Κάδμος), εὐθέως τὸν ἀπειλεῖ μὲ θάνατον καὶ ὅτι θὰ τὸν καλύψει ὁ τάφος. Τὸν ἐρωτᾷ: ἀληθῶς νομίζεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι μακρὰν αὐτῆς τῆς γυναικός; Ἐν τέλει τοῦ παρέχει τὴν συμβουλήν, ἅμα καὶ τὴν εὐχήν του: μὴ καῖε, νὰ ὑπομείνης. Ὁ δὲ **Ἀστερίων ἐπυρπόλησε τὴν Φαιστόν**, τῷ (3157 π.Χ.) ὅταν ὁ Μίνως ἦτο 15 ἐτῶν.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣΗΜΑΤΑ ΔΙΣΚΟΥ ΦΑΙΣΤΟΥ	ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΣΗΜΑΤΩΝ Α ΟΨΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ	
<p>ΑΦΑΛΟΣ </p> <p>ΟΔΟΣ ΟΥΔΟΣ [Ω] </p> <p>ΣΧΟΛΙΑ ΓΡΑΜΜΗΣ </p> <p>Αφ' ὦ </p> <p>Μακρὰν εἶμαι</p>	<p>ἄφαλος [ἡ κυνέη (σκυλόδεσμα), ἡ περικεφαλαία ἄνευ φάλου ἵππουραῶς (ἵππουρις) κοινῶς σκούφια] ΙΛ. Κ 258</p> <p>ὄδος [ἡ οὐδός, ὁ δρόμος, ἡ στράτα] ΙΛ. Ζ 15, Ζ 391, Ι 404</p> <p>[τὸ σῆμα δηλοῖ: α) τὴν συλλαβὴν (αφ) (ἄφαλος) τὸ (ἄφ') εἶναι τὸ (ἄπό), ἔνεκα τοῦ μακροῦ καταχρηστικοῦ διφθόγγου (ω) ἐκθλίβεται (ὄδος → οὐδός): β) ὡσαύτως τίθεται ἡ γραμμὴ, παρὰ τὰ σήματα, ἵνα προσδιορισθῇ ὁ καταχρηστικὸς δίφθογγος (ω) ἤτοι: (ὄδος → οὐδός)]</p> <p>ἄφ' – [εἶνε τὸ ἐπίρρημα (ἄπ', ἀπό) μακρὰν, ἢ χωριστά] ΙΛ. Ε 13, 19, 258, Λ 143, 320, 536, Μ 386, Ο 386, ὁδ. ι 49, 60</p> <p>ῶ – [α' ἐνικὸν πρόσωπον ὑποτακτικῆς ἐνεστῶτος τοῦ ῥήματος εἶμι (εἶμαι)] ΙΛ. Ζ 325, ὁδ. β 314, ὁδ. ζ 125, π 71.</p> <p>Ἄφ' ὦ → δηλαδὴ: Μακρὰν εἶμαι</p>	
<p>ΝΑΥΣ </p> <p>ΟΥΡΙΑΧΟΣ </p> <p>ΟΙΣΤΡΟΣ </p> <p>ΗΜΙΟΝΟΣ </p> <p>ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ</p> <p>ν' οὐ οἴη </p> <p>τώρα ὄχι μόνη</p>	<p>ναῦς [ἀντὶ τοῦ νηῦς, τὸ πλοῖον] ΙΛ. Λ 281, Ο 597, ὁδ. κ 23</p> <p>οὐρίαχος [τὸ ὕστατον ἄκρον, ἡ οὐρὰ τοῦ ἔγχρους, οὐρὰ τοῦ δόρατος, μετέπειτα στύραξ] ΙΛ. Ν 443, Π 612, Ρ 528</p> <p>οἰστρος [βοϊδόμυγα, ἀλογόμυγα κοινῶς στρουκλος, ἡ λεγομένη μῦγα, κινουσα ἢ ἐρεθίζουσα τὰ ζῶα] ὁδ. χ 300</p> <p>ἡμίονος [κοινῶς τὸ μουλάρη] ΙΛ. Κ 352, Ρ 742, ὁδ. θ 124</p> <p>[α) τὸ σῆμα (ναῦς, νηῦς) ἐμφαίνει τὸν φθόγγον (ν) ἢ φωνητικὴ ἀξία εἶνε (νύ), τὸ βραχύχρονον (υ) φωνῆεν ἀποβάλλεται ἔμπροσθε τοῦ διφθόγγου (ου) διὰ τῆς ἀποστρόφου, τοῦτον δὲ εἶνε ἡ λεγομένη ἐκθλιψις (ν')· β) τὸ σῆμα (οὐρίαχος) ἐμφαίνει τὸν δίφθογγον (ου)]</p> <p>ν' – [εἶνε τὸ μόριον (νυ - νύν) κυρίως τὸ αὐτὸ μὲ τὸ (νῦν) σημαῖνον (τώρα, τώρα βεβαίως)] ΙΛ. Α 382, Β 365, Θ 201·</p> <p>οὐ – [μόριον ἀρνητικόν, σημαῖνον ἀπλήν καὶ ἄμεσον ἄρνησιν (ὄχι, δέν)]· ΙΛ. Α 28, Α 86, Γ 156, ὁδ. α 42, β 163·</p> <p>οἴη – [ἐπίθετον, (ἡ) μόνη, μοναχὴ] ΙΛ. Α 398, ΙΛ. Γ 143 ΙΛ. Σ 489, ΙΛ. Λ 74, ὁδ. α 331, ὁδ. β 356, ὁδ. δ 250, ὁδ. ζ 139</p> <p>ν' οὐ οἴη → δηλαδὴ: τώρα ὄχι μόνη (ἔπεται συνέχεια)</p>	

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟ - ΣΗΜΑΤΑ ΔΙΣΚΟΥ ΦΑΙΣΤΟΥ	ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΣΗΜΑΤΩΝ Β ΟΨΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ	
ΠΕΤΑΛΑ		πέταλα [τὰ ῥοδοπέταλα, τὰ φύλλα] ΙΛ. Β 312, ὁδ. τ 520
ΥΠΩΠΙΟΝ		ὕπωπιον [(ὕπό, ὦψ) τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ προσώπου, ἐν γένει δὲ τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις] ΙΛ. Μ 463
ΞΥΣΤΟΣ		ξυστός [ἐξεσμένος ἰός, βέλος, μακρὸν ξύλον] ΙΛ. Δ 469
πύξ πολὺ δυνατὰ		πύξ – [εἶναι τὸ ἐπίρρημα ἐν πυγμῇ, ἤτοι μετὰ πυγμῆς] ΙΛ. Γ 237, ΙΛ. Ψ 621, ΙΛ. Ψ 634, ὁδ. θ 103, ὁδ. θ 130, θ 206 πύξ → δηλα δὴ: πολὺ δυνατὰ (πυγμαχικῶς)
ΕΙΜΙ		εἶμι [εἶνε τὸ ῥῆμα ἔρχομαι, βαδίζω, ὀδεύω, πορεύομαι, ἐμφαίνει τὸν δίφθογγον (ει)] ΙΛ. Α 169, ΙΛ. Γ 305, ὁδ. β 214
ΝΥΣΣΑ		νύσσα [ὁ καμπτήρ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἵπποδρόμου ὅπου ὁ ἀγωνιστὴς ὄφειλε νὰ κάμψῃ τὸ ἄρμα] ΙΛ. Ψ 332, ὁδ. θ 121
εἶν ἐντός		εἶν – [πρόθεσις καὶ ἐπίρρημα (ἐν), μὲ σημασίαν ἐντός] ΙΛ. Ε 160, ΙΛ. Σ 274, ΙΛ. Χ 52, ὁδ. α 162, ὁδ. β 256, ὁδ. ι 25 εἶν → δηλα δὴ: ἐντός
ΕΠΙΞΑΝΙΟΝ		ἐπιξάνιον [κτένιον, ξάνι ἢ λανάρι (ῥ. ξαίνω)] ὁδ. χ 423
ΡΙΖΑ		ρίζα [τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν, ἡ ἰαματικόν] ΙΛ. Λ 846
ΑΓΝΟΣ		ἄγνος [δένδρον ὑψηλόν, τῇ ἰτέᾳ παρεμφερές, ὁ λύγος, ἔχον εὐλυγίστους τοὺς κλάδους του], ὕμνος Ἑρμοῦ 410
ΣΚΥΤΟΣ		σκῦτος [τὸ δέρμα, μάλιστα δὲ κατειργασμένον] ὁδ. ξ 34
ΑΣΠΙΣ		ἀσπίς [ταυρεῖη, μικρὰ κυκλοτερῆς εὐκυκλος] Ν 161, Γ 347
ΙΠΠΟΥΡΙΣ		ἵππουρις [ἐπίθετον θηλυκ. γένους, ἔχων (ἵππου οὐρά) κεκοσμημένος μὲ ἵππουράν] ΙΛ. Ζ 495, Γ 537, ὁδ. χ 124
ΣΧΟΛΙΑ ΓΡΑΜΜΗΣ		[τὸ σῆμα δηλοῖ τὴν διπλὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος ἢ (ἀσπίς) εἶνε τὸ ἐπίθετον (ταυρεῖη), ἐκ δέρματος ταύρου]
ἔρασσαι ἔχεις ἐρωτευθῆ		ἔρασσαι – [β' ἔνικ. πρόσ. παρκμ. ὀριστ., μέσης φωνῆς, ἐρῶ, ἔραμαι (ἐρωτεύομαι)] ΙΛ. Γ 446, Ε 328, Π 208, ὁδ. λ 238 ἔρασσαι → δηλα δὴ: ἔχεις ἐρωτευθῆ (ἔπεται συνέχεια)

Γλώσσα. Τὸ ὄργανον τοῦ λόγου ἢ ὁ λόγος τῶν ἀνθρώπων.

γλώσσα	Σελὶς Ὀμηρικοῦ Λεξικοῦ Ἰωάννου Πανταζίδου	τύποι σημάτων Γ Λ Ω Σ Σ Α
Γ γεγωνέει - γεγωνῆ	137	⚡
λ λόγους	397	↔
ῶ ὠρίστους	702	⚡
σ σάφα	581	⚡
σ στόματι	597	⚡
α ἄνθρωπος	70	⚡

Ὁ ἄνθρωπος σαφῶς διὰ τοῦ στόματος ὀμιλεῖ ἀρίστους (ἀρτίους) λόγους.

Τὰ πάντα, περὶ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἔχουν ἤδη κωδικοποιηθῆ καὶ παρεδόθησαν εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν ὀνομάτων, οἱ δὲ Ὀλύμπιοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους Ἑλληνας παρέδωσαν καὶ γλώσσαν καὶ **Ἀλφάβητον** τὸ ὅποιον παρέχει τὰς γνώσεις τῶν θεῶν περὶ **Κοσμογονίας** καὶ ὄχι μόνον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐταὶ αἱ γνώσεις ἦσαν **καταγεγραμμέναι** εἰς διάφορα βιβλία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐκ τῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὅποια βάρβαροι τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, κατὰ καιροὺς κατέκαυσαν· ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα βιβλία τὰ ὅποια ἐπιμελῶς κατακρύπτονται ἐκ τῶν « πεπολιτισμένων » βαρβάρων. Σήμερον πᾶσα ἑλληνικὴ γνώσις ῥίπτεται εἰς τὴν πυράν, οἱ δὲ Ἑλλήνες δὲν πρέπει νὰ ὑπερέχωμεν τῶν ἀλλοθρόων· ἔλα ὅμως πὺν εἴμεθα ὁ προικισμένος λαὸς διὰ τῆς εἰμαρμένης τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ **Λόγου** τοῦ **Θεοῦ** νὰ εἶνε « γραφτό » ἐντὸς τῶν λέξεων τὸ **πνεῦμα** τοῦ γλωσσικοῦ Ὀλυμπιακοῦ χαρακτήρος, αἱ χαραγμέναι **πληροφορίαι**.

Ὁ δὲ κῶδιξ **Λ.Ο.Γ.Ο.Σ.** ἔχει ὡς ἐξῆς:

Λ. ΛΩΪΟΝ - ΛΩΪΤΕΡΟΝ - Ο. ΟΝ - Γ. ΓΛΩΣΣΗ - Ο. ΟΜΙΛΕΙ - Σ. ΣΑΦΑ

Τὸ καλλίτερον (ἀνώτερον) ὄν ὀμιλεῖ σαφῶς διὰ τῆς γλώσσης.

Τὶ σχέσιν δύναται νὰ ἔχη τὸ **σχήμα** τῆς γλώσσης μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς **αἰχμῆς** τοῦ ἀγάνου (γενεῖου τοῦ στάχυος) ἢ μετὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ βέλους; Αὐτοὶ βεβαίως οἱ ἐπίστορες δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσουν ἀνατομικῶς τι ἐστὶ « γλώσσα » καὶ θὰ ἐρμηνεύσουν τὸ ὄνομα « γλώσσα » ὡς ὄργανον τοῦ λόγου, ἢ τὴν διάλεκτον;

Ίδου λοιπόν ο κώδιξ **γλώσσα** τὸ ἀνατομικὸν ὄργανον τοῦ στόματος θνητῶν ἀνθρώπων, ἀμβρότων θεῶν, καὶ ἀγελαίων ζώων.

Γ. ΓΝΑΜΠΠΗ – Λ. ΛΑΠΤΟΥΣΑ – Ω. ΩΚΕΙΑ – Σ. ΣΑΡΕ – Σ. ΣΤΟΜΑΤΙ – Α. ΑΝΘΡΩΠΩΝ - ΑΜΒΡΟΤΩΝ - ΑΓΕΛΑΙΩΝ

Εὐλύγιστη καταπίνουσα ὀξεῖα (μυτερή, διαπεραστική) σὰρξ ἐντὸς τοῦ στόματος τῶν (θνητῶν) ἀνθρώπων, ἀμβρότων (θεῶν), ἀγελαίων (ζώων).

Εἰς αὐτοὺς δὲ τοὺς «ἐπίστορας» ἀπαντῶ διὰ τοῦ **Δελφικοῦ** ἀποφθέγματος: «**μηδὲν ἄγαν**» - τοῦ κωδικοποιημένου ὀνόματος «**Ἄνθρωπος**» καὶ διὰ τῶν ἑξ ἠρώτων γραμμάτων τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, (ὄρα σελίδα 9).

Α. ΑΡΕΟΣ – Ν. ΝΟΗΜΩΝ – Θ. ΘΝΗΤΟΣ – Ρ. ΡΗΪΔΙΩΣ – Ω. ΩΘΕΙΤΑΙ – Π. ΠΟΔΩΝ – Ο. ΟΜΙΛΩΝ – Σ. ΣΑΦΑ

Ἐκ τοῦ (πλανήτου) Ἄρεως ὁ νόημων θνητὸς εὐκόλως κινεῖται μὲ τοὺς δύο πόδας του (καὶ) ὀμιλεῖ σαφῶς.

ἢ συνέχεια εἰς τὸ βιβλίον.

Αὐτοὶ λοιπόν οἱ γραμματικοὶ εἶχον τοὺς κώδικας τῶν ἠρώτων γραμματικῶν τοῦ Ὀνομακρίτου ἐπὶ Τυράννου Πεισιστράτου, οἵτινες κωδικοποίησαν (535 π.Χ.) ἀρχικῶς τὴν σανσκριτικὴν καὶ ἔπειτα τὴν λατινικὴν (528 π.Χ.)· εὐθὺς ἀναστηλῶ τοὺς κώδικας «γλώσσα» εἰς 15 γλώσσας ἄλλοθρόων, πρότερον ἀγλώσσω.

Lingua

Ἡ γλώσσα εἰς τὴν λατινικὴν καὶ ἰταλικὴν, (528 π.Χ. - 1.150 μ.Χ.).

Λ. ΛΟΓΟΝ – Ι. ΙΘΥ – Ν. ΝΟΗΣΑΣ – Γ. ΓΕΓΩΝΕΕΙ – Υ. ΩΡΙΣΤΟΝ – Α. ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εὐθὺς ὁ ἄνθρωπος κατανοήσας τὸν ἄριστον λόγον φθέγγεται (ὀμιλεῖ).

Language

Ἡ γλώσσα εἰς τὴν ἀγγλικὴν, (830 μ.Χ.).

Λ. ΛΟΓΟΝ – Α. ΑΝΘΡΩΠΟΣ – Ν. ΝΟΗΣΑΣ – Γ. ΓΕΓΩΝΕΕΙ – Υ. ΩΡΙΣΤΟΝ – Α. ΑΡΤΙΕΠΗ – Γ. ΓΛΩΣΣΗ – Ε. ΕΙΘΑΡ

Νοήσας ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄριστον σαφῆ λόγον εὐθὺς διὰ τῆς γλώσσης ὀμιλεῖ.

Lingue

Ἡ γλώσσα εἰς τὴν γαλλικὴν, (900 μ.Χ.).

Λ. ΛΟΓΟΝ – Α. ΑΝΘΡΩΠΟΣ – Ν. ΝΟΗΣΑΣ – Γ. ΓΕΓΩΝΕΕΙ – Υ. ΩΡΙΣΤΟΝ – Ε. ΕΙΘΑΡ

Κατανοήσας ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄριστον λόγον εὐθὺς φθέγγεται (ὀμιλεῖ).

Limba

Ἡ γλώσσα εἰς τὴν ρουμανικὴν (1.780) ἐκ τῆς βλαχικῆς (390 - 540 μ.Χ.)

Λ. ΛΟΓΟΝ – Ι. ΙΘΥ – Μ. ΜΕΤΑΥΔΑΕΙ – Β. ΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΟΣ – Α. ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Διαλογιζόμενος ὁ ἄνθρωπος εὐθὺς τὸν λόγον φθέγγεται (ὀμιλεῖ).

Lingwa

Ἡ γλώσσα εἰς τὴν μαλτεζικὴν.

Λ. ΛΟΓΟΝ – Ι. ΙΘΥ – Ν. ΝΟΗΣΑΣ – Γ. ΓΕΓΩΝΕΕΙ – W. ΩΡΙΣΤΟΝ – Α. ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εὐθὺς ὁ ἄνθρωπος κατανοήσας τὸν ἄριστον λόγον φθέγγεται (ὀμιλεῖ).

Linguaem	<p>Η γλώσσα εις τὴν πορτογαλικὴν, (1.150 μ.Χ.).</p> <p>L. ΛΟΓΟΝ – I. ΙΟΥ – N. ΝΟΗΣΑΣ – G. ΓΕΓΩΝΕΙ – U. ΩΡΙΣΤΟΝ – A. ΑΝΘΡΩΠΟΣ</p> <p>G. ΓΛΩΣΣΗ – E. ΕΠΟΣ – M. ΜΕΤΑΥΛΑΩΝ</p> <p>Κατανοήσας ὁ ἄνθρωπος τὸν ἄριστον λόγον εὐθύς διὰ τῆς γλώσσης ἔπος ὀμιλεῖ.</p>
Lagha	<p>Η γλώσσα εις τὴν ἀραβικὴν, (512 μ.Χ.).</p> <p>L. ΛΟΓΟΝ – A. ΩΡΙΣΤΟΝ – G. ΓΕΓΩΝΕΙ – H. ΧΑΝΔΟΝ – A. ΑΝΘΡΩΠΟΣ</p> <p>Τὸν ἄριστον λόγον φθέγγεται (ἐκφωνεῖ, ὀμιλεῖ) ὁ ἄνθρωπος μ' ἀνοικτὸν στόμα.</p>
Sprache	<p>Η γλώσσα εις τὴν γερμανικὴν.</p> <p>S. ΣΗΜΑΤΑ – P. ΠΡΟΣΦΩΝΗΝΤΑ – R. ΡΗΣΙΟΣ – A. ΑΝΘΡΩΠΟΣ – C. ΚΑΤΑΛΕΓΕΙ</p> <p>H. ΧΑΝΔΟΝ – E. ΕΚΦΘΕΙΓΟΜΕΝΟΣ</p> <p>Γράμματα προφορικὰ λέγει ὁ ἄνθρωπος ἐκφθεγγόμενος μ' ἀνοικτὸν στόμα.</p>
Språk	<p>Η γλώσσα εις τὴν σουηδικὴν, (1.526 μ.Χ.).</p> <p>S. ΣΗΜΑΤΑ – P. ΠΡΟΣΦΩΝΗΝΤΑ – R. ΡΗΣΙΟΣ – Å. ΑΝΘΡΩΠΟΣ – K. ΚΑΤΑΛΕΓΕΙ</p> <p>Γράμματα προφορικὰ ὀμιλίας λέγει (φθέγγεται, ἐκφωνεῖ, ὀμιλεῖ) ὁ ἄνθρωπος.</p>
Idioma	<p>Η γλώσσα εις τὴν ἰσπανικὴν, (1.000 μ.Χ.).</p> <p>I. ΙΟΥ – D. ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΝ – I. ΕΙΔΟΣ – O. ΟΣΣΗΣ – M. ΜΕΤΑΥΛΑΕΙ – A. ΑΝΘΡΩΠΟΣ</p> <p>Τὸ διδασκόμενον εἶδος τῆς φωνῆς εὐθύς (ὀμιλεῖ, φθέγγεται) ὁ ἄνθρωπος.</p>
Teanga	<p>Η γλώσσα εις τὴν ἰρλανδικὴν.</p> <p>T. ΤΑΠΡΩΤΑ - ΤΑΧΕΩΣ – E. ΕΠΟΣ – A. ΑΝΘΡΩΠΟΣ – N. ΝΟΗΣΑΣ – G. ΓΕΓΩΝΕΙ – A. ΑΡΤΙΑ</p> <p>Ταχέως νοήσας ὁ ἄνθρωπος τὸν λόγον ἀρτίως ὀμιλεῖ (φθέγγεται).</p>
Valodu	<p>Η γλώσσα εις τὴν λετονικὴν.</p> <p>V. ΒΑΡΒΑΡΟΦΩΝΟΣ – A. ΑΝΘΡΩΠΟΣ – L. ΛΟΓΟΝ – O. ΟΜΙΛΕΙ – D. ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ – U. ΩΡΙΣΤΟΝ</p> <p>Ὁ βαρβαρόφωνος ἄνθρωπος διδασκόμενος ὀμιλεῖ τὸν ἄρτιον λόγον.</p>
Dil	<p>Η γλώσσα εις τὴν τουρκικὴν, (1.923 μ.Χ.)</p> <p>D. ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΝ – I. ΕΙΔΟΣ – L. ΛΟΓΟΥ</p> <p>Ἡ διδασκομένη μορφή τοῦ λόγου.</p>
Gjuhe	<p>Η γλώσσα εις τὴν ἀλβανικὴν, (1.555 μ.Χ.).</p> <p>G. ΓΛΩΣΣΗΣ – J. ΕΙΔΟΣ – U. ΩΡΙΣΤΟΝ – H. ΧΑΝΔΟΝ – E. ΕΚΦΘΕΙΓΟΜΕΝΟΝ</p> <p>Ἡ ἀρίστη μορφή τῆς γλώσσης ἐκφθεγγομένη μ' ἀνοικτὸν στόμα.</p>

ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΑΠΟΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟΝ

Αριστοτέλης Ντοβόρης ἀπεκωδικοποίησεν

Άλφα	Άρη [Άρειον] λευκὸν φύλον ἀφίχθη.
Βήτα	Βίας ἤλεοι Τιτῆνες ἀπώλεσαν.
Γάμμα	Γαῖαν ἀφίχθηναί Μήνη Μακάρεσσιν Ἄνθρωποι,
Δέλτα	Διὸς ἐκγεγαυῖα λαοσσόφω Τριτογενεῖα Ἀθήνη,
Εἷ	ἐλεύθεροι ἰέμενοι,
Στ - Ϛ	Σελήνη τετυμμένην.
Ζήτα	Ζεὺς ἤλεοὺς Τάρταρον ἀποπροεῖη.
Ἥτα	Ἕρης τέκνον Ἀμφιγυήεις,
Θήτα	θώκους ἢ τεχνήσαιτο Ἀθανάτοισιν.
Ἰῶτα	Ἰθὺς Ὠρας τίθει αὐτομάτας,
Κάππα	Κρονίδης ἄναξ, πατὴρ πάντων αἰειγενετῶν,
Λάμβδα	λανθάνουσαι ἀνακλῖναι Μήνης βηλὸν δόμοιο Ἀθανάτων.
Μῦ	Μαῖα ὑποκυσαμένη
Νῦ	Νεφεληγερέτη, υἷα
Ξῖ	ξυνέχοντα ἴτυς
Οὔ	ὄφιοιν, ὑπεδέξαιτο.
Πῖ	Ποσειδάων ἰξε
Κόππα - Ϙ	κέλευθα οἴκαδε προχοῆς ποταμοῖο ἀψορρόου,
Ῥῶ	ροῆσιν Ὠκεανῶ.
Σίγμα	Σευαμένη ἰοχέαιραν γεννησάτο μήτηρ Ἄρτεμιν,
Ταῦ	τοξοφόρον Ἀπόλλωνα ὕστερον.
Ύου	Ἕγρης οὐρανὸν ὑπεξανέδη
Φῖ	Φιλομμείδης ἡμερτή.
Χῖ	Χρυσόρῳαπισ ἴμεναι
Ψῖ	ψυχὰς ἰθὺ
Ων	Ὠκεανῶ ὑπελθέμεναι,
Σανπί - Ϟ	σχεδὸν Αἴδαο νέρθε περαιωθεῖσαι ἰκνεύμεναι.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΚΩΔΙΚΩΝ

Από τόν (πλανήτην) Άρην ἀφίχθη ἡ λευκὴ φυλὴ (Ἑλλήνων ἀνθρώπων).
 Τὰς δυνάμεις των ἀπώλεσαν οἱ διεστραμένοι Τιτῆνες.
 Διὰ τῆς Σελήνης τῶν Μακάρων (θεῶν) ἀφίχθησαν εἰς Γαίαν οἱ Ἄνθρωποι,
 μὲ τὴν ἤδη γενομένην ἐκ Διὸς δημεγέρτιδα Τριτογένειαν Ἀθήνην,
 ἐλεύθεροι ὀρμώμενοι,
 εἰς τὴν πληγωμένην (λόγω κρατήρων) Σελήνην.
 Ὁ Ζεὺς ἐξαπέστειλεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς διεστραμένους (Τιτῆνας).
 Ὁ χειροδύναμος (Ἥφαιστος) τὸ τέκνον τῆς Ἥρης,
 ἀληθῶς θῶκος φιλοτέχνησεν (ἔδρας κατασκεύασε) διὰ τοὺς Ἀθανάτους.
 Ἀμέσως τὰς αὐτομάτας Ὠρας ἔθετεν
 ὁ ἀναξ Κρονίδης (Ζεὺς), ὁ πατὴρ πάντων τῶν ἀειγενέτων (αἰωνίων θεῶν),
 ἀπαρατήρηται νὰ ἐλέγχουν τὴν εἴσοδον τοῦ δόμου Ἀθανάτων τῆς Σελήνης.
 Ἡ Μαῖα (ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος) ἐγγαστροθεῖσα
 ἀπὸ τὸν Νεφεληγερέτην (Δία), τὸν υἱόν (Ἑρμῆν)
 συγκρατοῦντα τοὺς κύκλους (τὸ κηρύκειον)
 τῶν δύο ὄφιων ὑπεδέχθη (ἐγέννησεν).
 Ὁ (θεός) Ποσειδάων ἀφίκετο (ἔφθασεν)
 οἴκαδε εἰς τοὺς δρόμους τῶν ἐκβολῶν τοῦ κυκλοταχυκινήτου ποταμοῦ,
 μὲ τὰς ῥοὰς (τὰ ῥεύματα) τοῦ Ὠκεανοῦ.
 Ἡ μήτηρ (Λητώ ἐξ Ἥρης) καταδιωχθεῖσα γέννησε τὴν τοξεύτριαν Ἄρτεμιν,
 ὕστερον (ἡ Λητώ ἐγέννησε τόν) τοξοφόρον Ἀπόλλωνα.
 Εἰς τὸν Οὐρανὸν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀνεδύθη
 ἡ Φιλομειδῆς ἱμερτή (ἡ φιλόγελως ἐρωτικὴ Ἀφροδίτη).
 Ὁ Χρυσόρραβδος (Ἑρμῆς) ὑπάγει
 τὰς ψυχὰς κατ' εὐθειᾶν
 ὑπὸ τὸν Ὠκεανὸν νὰ ἔλθουν,
 πλησίον περαιωθεῖσαι κάτωθεν ἀφικνοῦνται (εἰς τοὺς δόμους) τοῦ Ἄϊδος.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΑΠΟΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ

Ἔν	Ἐμμεναι Νόος — Ἐμεν Νοῦς.	Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α *
Δύο	Δαίμονε ὑπάρχοντε ὄντι	
Τρία	Τιτῆνας ῥύντο ἴσα ἀτιτάλλοντες.	Ἀριστοτέλης Ντοβόρης ἀπεκωδικοποίησεν
Τέσσαρα	Τοκῆος εὐρέος σιωπῆ σίφλωσεν Ἀγκυλομήτης ῥίμφα αἰδοῖα.	
Πέντε	Πατέρα εὐρὺν νικήσαντες Τιτῆνες ἐδριόωντο	
Ἑξ	ἐπὶ Εὐμπαν.	
Ἑπτὰ	Ἐγείναντο παῖδες Τιτῆνων ἄμβροτοι.	
Ὀκτώ	Ὀρμενοι Κρόνον Ταρτάρῳ ὤσαιεν (ὤσειαν).	
Ἐννέα	Εὐρύοπα Νεφεληγερέτα νάσθη ἐπ' Αἰθέρι.	
Δέκα	Δαίμονες ἐνάσθησαν κατὰ Αἴαν.	
Ἐἴκοσι	Ἐνθεν ἰθὺ καὶ Ὀλυμπον Σελήνης ἴοιεν.	
Ἑκατὸν	Ἐρδοιεν καταθητοὶ Ἀθανάτους τελέγοντα ὄϊων νῶτα.	
Χίλια	Χρησόμενοι ἰέναι Λυκηγενοῦς ἱερὰ Ἀπόλλωνος.	

*Διὰ πλήρη ἀνάλυσιν ὄρα βιβλία: α) Δίσκος Φαιστοῦ, β) Ἡσιόδου Θεογονία, γ) Χ.Α.Ο.Σ. τόμος 21^{ος}

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΞ ΑΠΟΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ἔν	Εἶναι (Εἷς ὁ Θεός) Νοῦς.
Δύο	Οἱ δύο Δαίμονες ὑπὸ τοῦ ὄντος ἄρχοντες (Οὐρανός - Γαῖα)
Τρία	τοὺς Τιτῆνας ἐπροστάτευον ἐξ ἴσου ἀνατρέφοντες.
Τέσσαρα	Ὁ Κρόνος ταχέως ἐν σιωπῆ ἀκρωτηρίασε τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός.
Πέντε	Τὸν εὐρὺν πατέρα (Οὐρανόν) νικήσαντες οἱ Τιτῆνες ἐδριόωντο
Ἑξ	εἰς τὸ Σύμπαν.
Ἑπτὰ	Ἐκ τῶν Τιτῆνων ἐγεννήθησαν μακρόβιοι παῖδες (οἱ θεοί).
Ὀκτώ	Ἐπαναστατίσαντες (θεοί) ὤθησαν τὸν Κρόνον εἰς τὸν Τάρταρον.
Ἐννέα	Ὁ παντεπόπτης Νεφεληγερέτα (Ζεὺς) ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Αἰθέρα.
Δέκα	Οἱ Δαίμονες (οἱ ἄλλοι θεοί) ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Γ - Αἴαν.
Ἐἴκοσι	Ἀπ' ἐδῶ κατ' εὐθεῖαν ἵπτανται καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον τῆς Σελήνης.
Ἑκατὸν	Οἱ θνητοὶ θυσιάζουν εἰς τοὺς Ἀθανάτους πλήρη νῶτα προβάτων.
Χίλια	Διὰ χρησμόν ὑπάγουν εἰς τὰ Μαντεῖα τοῦ Λυκηγενοῦς Ἀπόλλωνος.

ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΠΤΑΓΡΑΜΜΑΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

γράμμα	ΓΡΑΜΜΑ	μικροχαρακτήρ	ἀριθμητικὴ προφορὰ	ἀριθμὸς
Ἄλφα	ΑΛΦΑ	α	ἕν	α' 1
Βῆτα	ΒΗΤΑ	β	δύω	β' 2
Γάμμα	ΓΑΜΜΑ	γ	τρία	γ' 3
Δέλτα	ΔΕΛΤΑ	δ	τέσσαρα	δ' 4
Εἰ	ΕΙ	ε	πέντε	ε' 5
Στ	ΣΤ	ς	ἕξ	ς' 6
Ζῆτα	ΖΗΤΑ	ζ	ἑπτὰ	ζ' 7
Ἡτα	ΗΤΑ	η	ὀκτὼ	η' 8
Θῆτα	ΘΗΤΑ	θ	ἐννέα	θ' 9
Ἰῶτα	ΙΩΤΑ	ι	δέκα	ι' 10
Κάππα	ΚΑΠΠΑ	κ	εἴκοσι	κ' 20
Λάμβδα	ΛΑΜΒΔΑ	λ	τριάκοντα	λ' 30
Μῦ	ΜΥ	μ	τεσσαράκοντα	μ' 40
Νῦ	ΝΥ	ν	πεντήκοντα	ν' 50
Ξῖ	ΞΙ	ξ	ἑξήκοντα	ξ' 60
Οὐ	ΟΥ	ο	ἑβδομήκοντα	ο' 70
Πῖ	ΠΙ	π	ὀγδοήκοντα	π' 80
Κόππα	ΚΟΠΠΑ	ϙ	ἐνενήκοντα	ϙ' 90
Ῥῶ	ῬΩ	ρ	ἑκατὸν	ρ' 100
Σίγμα	ΣΙΓΜΑ	ς	διακόσια	ς' 200
Ταῦ	ΤΑΥ	τ	τριακόσια	τ' 300
Ύου	ΥΟΥ	υ	τετρακόσια	υ' 400
Φῖ	ΦΙ	φ	πεντακόσια	φ' 500
Χῖ	ΧΙ	χ	ἑξακόσια	χ' 600
Ψῖ	ΨΙ	ψ	ἑπτακόσια	ψ' 700
Ῥου	ΩΥ	ω	ὀκτακόσια	ω' 800
Σανπι	ΣΑΝΠΙ	Ϙ	ἐνακόσια	Ϙ' 900
-----	-----	,α	χίλια	,α 1000

ΟΙ ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ						
έλληνικά	προφορά	ἀποκωδικοποιήσις καὶ σύντομος ἐρμηνεία	ἀξία	σημεικὰ	προφορά, σημασία	
Α	ἄλφα	ἄντυγα λικριφίς φέροισιν ἄρματα (χειρολαβή)	1	𐀀	αλεφ	(βόδι)
Β	βῆτα	βιοῦ ἥρμοσμένω τόξω ἀμφοτέρωθεν (βίος=τόξον)	2	𐀁	μπετ	(οικία)
Γ	γάμμα	γούνατος ἀνήρ μετοκλάζει μελέων ἄψευα	3	𐀂	γκιμελ	(κάμηλος)
Δ	δέλτα	δόμου ἐμπυριβήτης λέβης τρίποδος αἰθόμενος	4	𐀃	νταλετ	(θύρα)
Ε	εἶ	ἐσχαρόφιν ἱκρίον (τὸ ἱκρίωμα τῆς ἐσχάρας)	5	𐀄	χε	(παράθυρον)
Ζ	στ	συνεοχμός τόξου (ἢ κορώνη τοῦ τόξου)	6	𐀅	υαου	(καρφί)
Ι	ζῆτα	ζυγόδεσμος ἡμίονοισι τετρακύκλου ἀμάξης	7	𐀆	ζαῖν	(ὄπλον δρεπάνη)
Θ	ἦτα	ἠλιβάτου τείχεος ἄπτεται (ἢ κλίμαξ, σκάλα)	8	𐀇	χετ	(φράκτης, τοίχος)
Θ	θῆτα	θεῖ ἥρμοσμένος τροχὸς ἀπήνη (τρέχει ὁ τροχός)	9	𐀈	τετ	(καλάθι)
Ι	ἰῶτα	ἰὸς ὠκύμορος τόξων Ἀπόλλωνος (τὸ βέλος)	10	𐀉	γιοντ	(χεῖρ, χέρι)
Κ	κάππα	κρατευτῆς ἀνθρακῆς πυρκαϊστος πεμπύβολον ἀνέχει	20	𐀊	καφ	(παλάμη)
Λ	λάμβδα	λικριφίς Αἰολίδης μάρμαρον βαστάζει δόμοιο Αἶδεω	30	𐀋	λαμεντ	(βουκέντρα)
Μ	μῦ	μάστιξ ὑποδρηστήρων (μαστίγιον ἀγωγιατῶν)	40	𐀌	μεμ	(ὔδωρ, νερό)
Ν	νῦ	νεκροῦ ὑποπεπτηῶτος (σχῆμα Ν ἐνταφιασμοῦ)	50	𐀍	νουν	(ἐρπετόν, ὄφις)
Ξ	ξῖ	ξαίνοι ἵππους (τὸ ξάνι ἢ ξέστρον τῶν ἵππων)	60	𐀎	σαμεχ	(ὑποστήριγμα)
Ο	οῦ	ὀλοοῖτροχος ὑποκύκλοισιν (ὁ κυλινδρόλιθος)	70	𐀏	αγιν	(ὀφθαλμός)
Π	πί	ποδοῖν ἴστασθαι (ἐπὶ ποδῶν ἴσταμαι)	80	𐀐	πε	(στόμα)
Ρ	κόππα	κρατευτῆς ὀβελῶν πυρκαϊῆς πῦρ ἀνέχεται	90	𐀑	κοφ	(κόμβος)
Σ	ῥῶ	ῥάβδος ὠτώεσσα (ἢ γκατσῖνα μὲ χειρολαβή)	100	𐀒	ρες	(κεφαλή)
Τ	σῖγμα	στόμα ἰχθύος γναμπτῶ μάρπτεται ἀγκίστρον	200	𐀓	σιν	(ὀδούς, δόντι)
Υ	ταῦ	τάλαντα ἀνέλκοι Ὑπατος (ὁ ζυγὸς τοῦ Διός)	300	𐀔	ταου	(σημεῖον)
Υ	ῦου	ῦλη οἴκου ὑψηρεφῆς (ἢ ξυλοροφή στέγης)	400	Οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου εἶνε κατασκευῆ ἐκ τοῦ Ὀμήρου (Οδυσσεύς) ἐποιεῖσθαι μεσοῦντος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (3087 - 78 π.Χ.) τελειοποιήθησαν ἐν τῇ Ἰθάκῃ (Λευκάς τῷ 3068 π.Χ.) καὶ εἶνε λεξαριθμοποιημένοι διὰ τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας. Τὰ δὲ σημεικὰ σήματα εἶνε κλόπια καὶ ἀλλοπρόσαλλα.		
Φ	φι	φάλος ἵππουρις (τὸ λοφίον περικεφαλαίας)	500			
Χ	χι	χαλκοβαρεῖς ἴχνος (αἰχμῆς ἐπὶ ἐδάφους)	600			
Ψ	ψῖ	ψαμάθω ἴχνος, ψηρῶν ἴχνια (ἐπὶ τῆς ἄμμου)	700			
Ω	ῶν	ῶτος ἢ ῶτώεν ὑπόκυκλον (τὸ ἐνώτιον)	800			
Ω	σανπί	σκήπτρω Ἀμφιγυῆεις νισσόμενος ποσσὶν ἴσταται	900			

Αριστοτέλης Ντοβόρης ἀπεκωδικοποίησεν, ἐν Αθήναις 27 - 4 - 2024

Ο ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΣ ΧΑΛΚΟΥΣ ΠΕΛΕΚΚΥΣ ΤΟΥ ΑΡΚΑΛΟΧΩΡΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

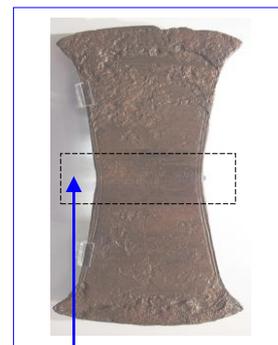
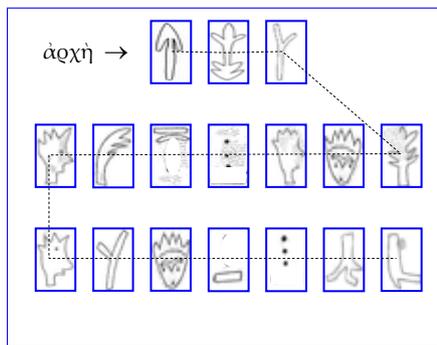
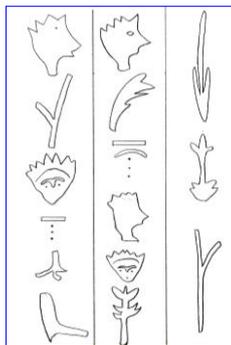
Αρχαιολογικόν εὑρημα τοῦ **Σπυρίδωνος Μαρινάτου**, ἀνεκαλύφθη τὸ ἔτος 1934 ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ εἰς τὸ Ἀρκαλοχώριον τῆς Κρήτης.

Περιγραφή τοῦ πελέκεος τοῦ Ἀρκαλοχωρίου [φθογγικῆς γραμμικῆς γραφῆς]

Ὁρειχάλκινος ἱερός διπλοῦς ἐνεπίγραφος πέλεκυς 17 σημάτων, ἅπαντα εἶνε χαραγμένα καὶ διατάσσονται βουστροφηδόν, εἰς τρεῖς σειράς· εἶνε σχεδὸν ὅμοια μὲ τὰ τυπογραφικὰ σήματα τοῦ Δίσκου Φαιστοῦ τὸν ὁποῖον ἀπεκρυπτογράφησα.

Ὁ ἱερός πέλεκυς φυλάσσεται εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν **Μουσεῖον** Ἡρακλείου Κρήτης, ἀπεκρυπτογραφήθη ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους Ντοβόρη εἰς τὰς 11 - 10 - 2025. Ἡ δὲ γραφή, κατὰ τοὺς ἐπίστορας, εἶνε: Γ.Γ.Α., Γ.Γ.Β., καὶ ἱερογλυφικὴ Κρήτης. Τούτα τὰ σήματα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τὰ ὀνομάζω «**φοινικῆα γράμματα**» πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγήγορος (ἀνδρείου) βασιλέως **Φοίνικος**, ἐκ **Φαιστοῦ** Κρήτης.

Ἡ μὲν ἐπιγραφή εἶνε αὐστηρῶς συντεταγμένη εἰς ὀμηρικὴν διάλεκτον τῆς διας Ὀλυμπιακῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς εὐκτικὴν ἔγκλισιν ἀορίστου, ἔνεκα τοῦ ῥήματος «**τέμνω**» (κατακόπτω, τεμαχίζω ΙΛ. Ι 209, διαμελίζω ΙΛ. Ω 409, σφάζω ἵνα θυσιάσω ΙΛ. Τ 197, ἀποκόπτω ΙΛ. Ρ 26), δηλαδὴ «**ΙΕΡΟΣ ΠΕΛΕΚΚΥΣ ΤΕΜΟΙ**» Ἡ ἐρμηνεία τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ πελέκεος τοῦ Ἀρκαλοχωρίου τῆς Κρήτης ἔχει ὡς ἐξῆς: **ὁ ἱερός πέλεκυς ἀς κόψη** - (ἡ ἐπὶ τοῦ πελέκεος γραφή εἶνε μὲ δύο κ κ)· ὁ δὲ κῶδιξ τοῦ ὀνόματος «**πέλεκυς**» εἶνε διάφορος μὲ τὸν κῶδικα «**πέλεκυς**»:

Επιγραφή διὰ χειρὸς Ἀλεξάνδρου Ντοβόρη - Κολοβοῦ.

χώρος ἐπιγραφῆς

Εἰς τὰ «**Δαιδαλικά**» τοῦ Τ.Ε.Ι. Κρήτης 13/6/2014 YOU TUBE ἐδημοσιεύθη ἡ φωνὴ τοῦ χαλκέου πελέκεος Ἀρκαλοχωρίου, ἣτις εἶνε ἀλλοπρόσαλλη, ἀκατ-ἀνόητος:

I - DA - MA - NA - NI - X

→

I - NO - NA - I - MA - TE

→

X - ZO - DA

Ὁ δὲ χρυσοῦς πέλεκυς, κατὰ τοὺς ἐπίστορας, ἔχει ὡς ἐξῆς:

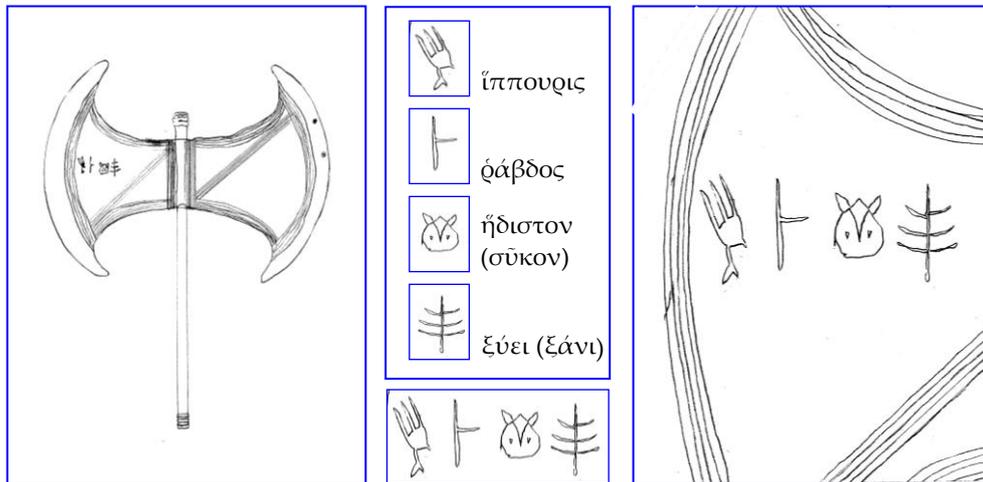
I - DA - MA - TE

Τὰ διδάσκουν διεθνῶς οἱ ἰνδοευρωπαϊστὰι εἰς τὰ πανεπιστήμια μὴ ἐντρεπόμενοι.

ΠΕΛΕΚΥΣ ΚΡΗΤΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣ Γ.Γ.Α.

Ο μινωικός χρυσοῦς ἀναθηματικὸς διπλοῦς πέλεκυς « λάβρος » ἐκτίθεται εἰς τὸ Μουσεῖον Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βοστώνης Η.Π.Α., τὸ ὕψος τοῦ πελέκεος εἶνε 9 ἑκατοστὰ τὸ δὲ πλάτος περὶ τὰ 8,3 ἑκατοστὰ. Αποτελεῖται ἀπὸ ἓν λεπτὸν φύλλον χρυσοῦ τοποθετημένον περὶ τοῦ κοίλου χρυσοῦ στελειοῦ (στελειαριοῦ) καὶ εἶνε περιγεγραμμένος μὲ ταινίας πέντε ἐγχαράκτων γραμμῶν. Εἶχεν ἐναποτεθῆ ὡς ἀνάθημα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου Ἀρκαλοχωρίου τῆς Κρήτης (οὔτω λέγουν).

Εἰς μὲν τὸ ἀριστερὸν ἡμιπέλεκκον ἐπὶ τῆς μίας πλευρᾶς σχεδὸν εἰς τὴν μέσην ὑπάρχει ἐπιγραφή τεσσάρων χαρακτήρων τῆς λεγομένης γραμμικῆς γραφῆς Α εἰς δὲ τὸ δεξιὸν ἡμιπέλεκκον ὑπάρχουν δύο ὅπαι ἐγγὺς τῆς ἀκμῆς (κόψιος).

ΧΡΥΣΟΥΣ ΔΙΠΛΟΥΣ ΠΕΛΕΚΥΣ
ΕΞ ΑΡΚΑΛΟΧΩΡΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

— || —

Μέγεθος: 9 × 8,3 ἑκατοστόμετρα.
Εὐρίσκεται καὶ ἐκτίθεται εἰς τὸ
Μουσεῖον τῆς Βοστώνης Η.Π.Α.

Ι
Ρ
Η
Ξ

Καθαρογραφία - ἐπανασχεδιάσις
τῶν χαρακτήρων τῆς γραμμικῆς
γραφῆς τοῦ χρυσοῦ πελέκεος ἐκ
τοῦ σπηλαίου τοῦ Ἀρκαλοχωρίου
Ἀλέξανδρος Ντοβόρης Κολοβὸς
μετέγραψε 15 - Νοεμβρίου - 2025

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιγραφή εἶνε μὲ **ΦΘΟΓΓΙΚΟΥΣ** χαρακτήρας, μὴ στερεοτύπους, ἐκ τῆς λεγομένης **Γ.Γ.Α.** ὡς πληροφορίαν φέρει τὸ οὐσιαστικὸν ὄνομα « Ἴσηξ » ἰέραξ Ἡ ἐπιγραφή εἶνε κωδικοποιημένη μὲ **ἀρχικοὺς φθόγγους** τῶν εἰκονοσημάτων ἐκ τῶν ὁποίων συντίθεται, ἤτοι: **ἵππουρις - ῥάβδος - ἥδιστον (σῦκον) - ξάιω (Ξάνι).**

Προφανώς τις πλούσιος Κρής, πού ίσως να έφερε το όνομα « **Ίρηξ** » ή τοῦτον να ἦτο τὸ ψευδώνυμόν του, ἔνεκα ὀξύδερκίας καὶ ταχυτήτος, να ἀφιέρωσεν ἐν τῷ ιερῷ σπηλαίῳ τῆς Κρήτης - εἰς τινα θεόν - τὸν **χρυσοῦν ἐνεπίγραφον πέλεκυν**.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ πέλεκυς ἔκειτο μεταξὺ πολλῶν ἄλλων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν καὶ χαλκίνων πελέκεων καὶ ἄλλων ὄπλων, αἰχμῶν καὶ δοράτων, θεωρῶ λοιπὸν ὅτι ταῦτα ἦσαν λάφυρα πολέμου ἢ ἔργον κλεπτοσύνης, προσωρινῶς κρυφθέντα εἰς τὸ σπήλαιον **Ἄρκαλοχωρίου**, καὶ ἀναλαβέντα εἰς κατάλληλον χρόνον. Τοῦτον ὁμως δὲν ἐγένετο, δι' ἀγνώστους λόγους· βέβαιον ὁμως εἶνε ὅτι οἱ Ἕλληνες, τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου, οὐδένα θεὸν ἐλάτρευσαν ἐπειδὴ ἦσαν φίλοι μὲ τοὺς θεοὺς: [Ιλ. Α 74, Ιλ. Α 381, Ιλ. Β 628, Ιλ. Δ 51, Ιλ. Ε 61, Ιλ. Ε 117, Ιλ. Ε 318, Ιλ. Ε 377, Ε 423 Ιλ. Ζ 318, Ιλ. Θ 493, Ιλ. Θ 517, Ιλ. Ι 168, Ιλ. Κ 527, Ιλ. Λ 419, Λ 611, Ιλ. Π 169, Π 447 Ιλ. Σ 118, Σ 203, Ιλ. Υ 334, Ιλ. Χ 216, Ιλ. Ω 61, 67, 472, ὁδ. ζ 203, ὁδ. η 316, ὁδ. κ 2, μ 72]

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες οὐδέποτε εἶχον « θρησκείαν » οὐδόλως ὑπῆρχε τοιοῦτον ὄνομα, ἦσαν **ἄθρησκοι - ἐνθεοι**, οὐδαμῶς ἔλαβον ἐκ Θεοῦ ἢ ἐκ θεῶν ἐντολάς, τὸ μόνο πού ἔλαβον ἦτο ἡ Ὀλυμπιακὴ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Οἱ πρόγονοί μας ἐτίμων ἓνα Θεὸν ὅστις δὲν ὑπάρχει· ἐὰν ὁμως ὑπάρχει, τότε πέριξ ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ θὰ ἦνε ἕτερον ὄν, ἄρα ὁ **Θεὸς Ἄρχει**, ἐν ᾧ οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ **ὑπάρχουν**. Συμφώνως μὲ τοὺς Πλάτωνα καὶ Ἡσίοδον ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸ ἀθάνατον γένος, Οὐρανὸν καὶ Γαίαν καὶ κείνοι τοὺς Τιτᾶνας, ὁ Θεὸς δημιούργησε καὶ τὸ θνητὸν γένος· οἱ δὲ θνητοὶ Ἕλληνες ἐτίμον τοὺς Ἀθανάτους, οὐδέποτε προσκυνήσαντες τὰ εἰδῶλα.

Οἱ δὲ ἐπίστορες θεωροῦν ὅτι τὸ σπήλαιον ἦτο λατρευτικὸς χώρος τῆς μητρὸς Γαίης διότι πιθανολογοῦν ὅτι αὕτη ἡ ἐπιγραφή συνδέεται ἐμμέσως πλὴν σαφῶς μετὰ τῆς θεᾶς τῆς φύσεως Δήμητρος· μάλιστα δὲ ἡ ἐτυμολογικὴ Ἄτη φθάνει εἰς τὸν ἔβδομον οὐρανόν, τολμοῦν καὶ γράφουν ἀτοπήματα.

Ὁ ἀναθηματικὸς **διπλοῦς χρυσοῦς πέλεκυς**, κατὰ τοὺς ἐπίστορας περὶ τῶν γραμμικῶν γραφῶν, ὑπάγεται εἰς τὸ « *πρώιμο Αἰγαίον, μινωικὴ ἐποχὴ τοῦ χαλκοῦ υστερομινωικῆ ΙΑ περιόδου, περίπου 1550 - 1500 π.Χ.*» Ἀναφέρουν ὅτι πιθανῶς εἶνε **ἐπίκλησις** εἰς τὴν θεὰν **Δήμητρα** - εἰς μὴ ἀποκρυπτογραφηθεῖσαν Γ. Γ. Α. - καὶ τὰ σήματα λέγουν, ὅτι γράφουν: - **in da ma-te** - (που σημαίνει στην γη μητέρα).

Γράφει τις ἀνώνυμος ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι καὶ αὐτὸς διάβασε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ χρυσοῦ πελέκεος τοῦ Ἄρκαλοχωρίου καὶ μάλιστα διέκρινε τὰς συλλαβὰς διὰ τοῦ λατινικοῦ Ἀλφαβήτου· εἰς μάτην ὁμως, ἡ ἐπιγραφή εἶνε ἀμιγῶς ἑλληνικὴ καὶ ὄχι βαρβαρικὴ, οἱ δὲ γλωσσολόγοι ἀκολουθοῦν τὸν Ἔβανς ὡς οἱ οἷες τὸν ποιμένα. https://www.lingetscript.com/2012/11/blog-post_5015.html - ἡ δὲ ἐρμηνεία ἔχει ὡς:

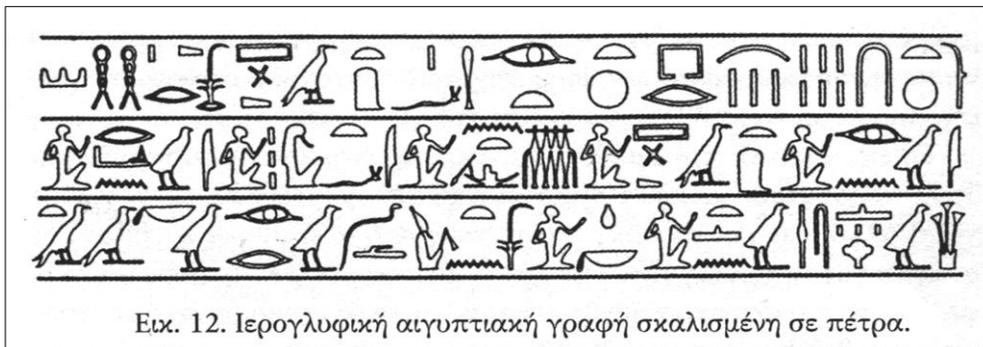
« τη Μητέρα Γη DA - δα - Γη και MA - TE, μάτε - μήτηρ - μητέρα I-DA-MA-TE »

Ὡ φίλτατοι πῶς τὸ περάσατε αὐτὸ τὸ ἀσύντακτον βαρβαρικὸν στίχον εἰς [το κοπροφόρο μέρος του διαδιχτυού?] Δὲν γνωρίζετε συντακτικόν, ὀρθογραφίαν, καὶ τονισμὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης; οὔτε ἱστορίαν;

Ἄλλη εἶνε ἡ μήτηρ Γαῖα, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἄλλη εἶνε ἡ Δαίμων - θεὰ τῆς γεωργίας ἢ Δημήτηρ, οὐδέποτε Δήμητρα (εκ του γη μήτηρ/δα μήτηρ) da - ma - te. Εἰς τὴν ψευδολογίαν τῆς Ἄτης καὶ εἰς τὴν παραφθορὰν οὐδόλως στηρίζεται ἡ δια ἑλληνικὴ γλῶσσα, οὐδ' συνέχεια τοῦ κειμένου καὶ κωδίκων εἰς τὸ βιβλίον.

Ἐκ τῶν ἐπιστόρων, λανθασμένα εἶνε: σειρά, πλῆθος, ἐρμηνεία, νόημα, γλῶσσα, ὅλων τῶν σημάτων περὶ τῆς Γ.Γ.Α., τοῦ ἐνεπιγράφου χαλκοῦ διπλοῦ πελέκκεος τοῦ Ἀρκαλοχωρίου τῆς Κρήτης καὶ τοῦ χρυσοῦ (Μουσεῖον Βοστώνης). Ὀφείλου ν' ἀναθεωρήσουν ὅσα διδάσκουν περὶ συλλαβογραφῆς στρέψαντες τὴν ἔρευναν εἰς τὴν φθογγικὴν ἀπόδοσιν πασῶν τῶν γραφῶν τῆς θεϊκῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΤΩΝ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΝ

https://www.greek-language.gr/digitalResources/files/image/ag_history/3_2.jpg

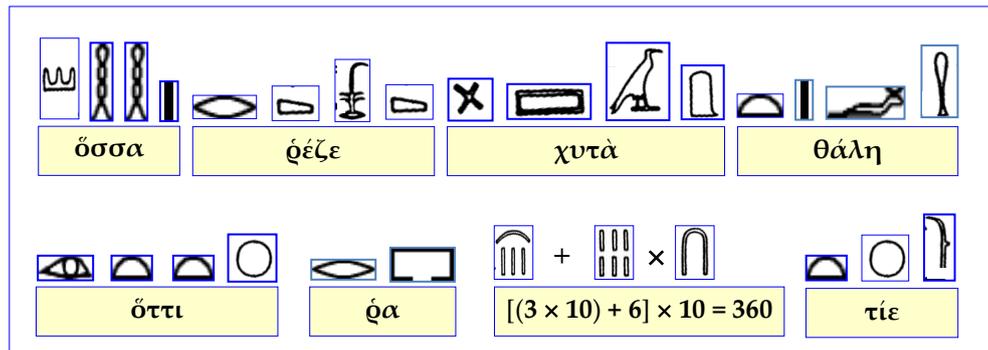
[Αρχαιογνωσία και Αρχαιογλωσσία στη Μέση Εκπαίδευση](#) Ἱστορία τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας τοῦ Α. - Φ. Χριστίδη.

Ὁ ἱερεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπευθύνεται, διὰ τοῦ Ἑλληνος λόγου, εἰς τινὰ χορηγόν.

« Όσα ρέζε χυτὰ θάλη ὅτι ρα τριηκόσια ἐξήκοντα τίε. »

[Τόσα πρόσφερε σωρευτὰ ἀγαθὰ ὅτι ἀκριβῶς 360 νόμιζε ἀντάξια.]

Ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς λιθίνης ἐπιγραφῆς τῶν ἐλληνικῶν ἱερογλυφικῶν τῆς χώρας Αἰγύπτου (μεταφορὰ ἐνταῦθα ἐκ τῶν σελίδων 363, 373, 387) οὕτως ἔχει:

« Όσα ρέζε χυτὰ θάλη ὅτι ρα τριηκόσια ἐξήκοντα τίε.

Ἦμαρ νῦ ἧ Τρίτον Ἀθὺρ ἠῶθ' μοι, ἦε χυτὰ τῆ ὄμνυ.

Ἀπτῶν ὄρνυ γεῦμα ζήσω ἧ μίαν εἰλαπίνη. »

[Τόσα πρόσφερε σωρευτὰ ἀγαθὰ ὅτι ἀκριβῶς τριακόσια ἐξήκοντα νόμιζε ἀντάξια.

Ἡ ἡμέρα τώρα ἦνε Τρίτη τοῦ (μηνός) Ἀθὺρ ἀπὸ πρωΐας ἔρχεται δι' ἐμὲ εἰς τὰ χυτὰ

(σωρευμένα ἀγαθὰ), οὕτως ὀρκίσου.

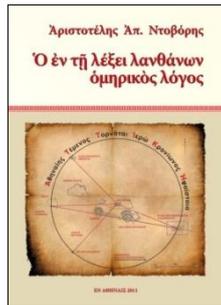
Ἀπτῶν πρότρεπε εἰς γεῦμα, ἀληθῶς θὰ ζήσω εἰς μίαν συνεστίασιν.]

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν	Α Τ Τ Ω Ν	Α Τ Ω Ν	Α Τ Ε Ν
Α ἄναξ	Α Ἀπόλλων	Α Ἀπόλλων	Α Ἀπόλλων
π Πυθῶνος	τ τοξοφόρος	τ τοξοφόρος	τ τοξοφόρος
ό Ὀλύμπιος	τ τόκος	ὠ ὄριστος	ἐ ἐκάεργος
λ Λυκηγενῆς	ὠ ὄριστος	ν νεηνίης	ν νεηνίης
λ Λητοῦς	ν νεηνίης		
ω ὄριστος			
ν νεηνίης			

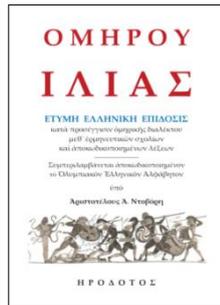
Ἀπόλλων Ὀλύμπιος Λυκηγενῆς (φωτοδότης) ἄναξ τῆς Πυθῶνος (Δελφῶν)
ὁ τηλενεργὸς τοξοφόρος, ὁ ἄριστος νεανίας τόκος (υἱός) τῆς Λητοῦς.

Αριστοτέλης Ντοβόρης, συγγραφέας όμηριστής, μήστρω έργοδηγός ηλεκτρονικός μηχανώμενος, 6980344838 aristotelis.n@gmail.com

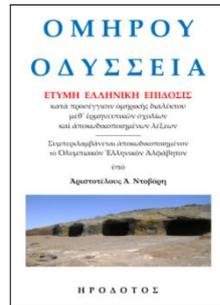
Έκδόσεις **ΗΡΟΔΟΤΟΣ** - Μαντζάρου 9 Αθήναι, τηλέφωνα: 2103626348, 6976334493
έκδότης Δημήτριος Κ. Σταμούλης, info@herodotos.net

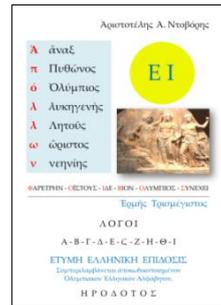
808 σελίδες

1020 σελίδες

1022 σελίδες

250 σελίδες

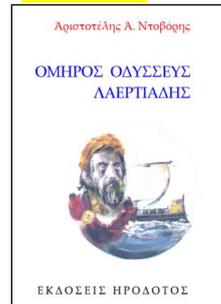
356 σελίδες

522 σελίδες

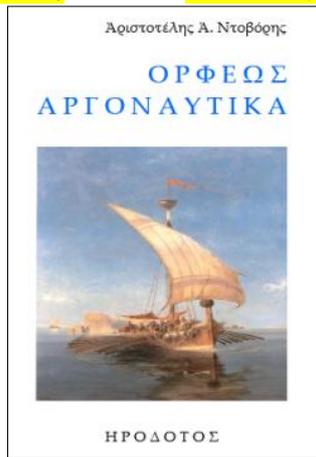
7638 σελίδες/21 τόμοι

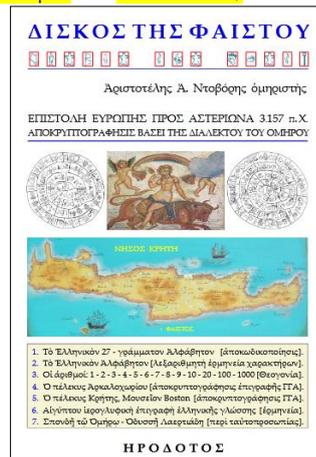
464 σελίδες

700 σελίδες

826 σελίδες

504 σελίδες

Η σειρά Χ. Α. Ο. Σ. αποτελείται από 21 βιβλία, έκδόσεις ΗΡΟΔΟΤΟΣ - Αθήναι 2024. Έντος του 2026 ευελπιστώ ίνα τελεσφορήση ή απόδοσις του έργου του Πλάτωνος περι Ατλαντίδος **ΤΙΜΑΙΟΣ - ΚΡΙΤΙΑΣ** και ό καταποντισμός αυτής, τῷ 10.817 π.Χ.